

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ד - חלק ב'

קונטרס 692

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

נסים מתחדשים בכל יום ויום, לפעמים נתגלה לנו קצת נסים. אך הרבה נסים יתגלו לנו רק אחרי הרבה שנים. וכמו שביאר החת"ס עה"פ (שמות פרק לג כג) "וְרָאִיתָ אֶת אַחֲרֵי וּפְנֵי לֹא יֵרָאוּ" שרק אחרי המעשה מבינים את הנהגת יד השי"ת.

לג) הר הגעש, ועוד רעידות אדמה, ושטפונות

בדיוק אותם הנסים אנו רואים היום, בזמנים אלו אנו רואים שיש הר הגעש¹⁰, שמוציא עשן גדול עד לב השמים, ועוד רעידות אדמה,

וטו אנו רואים ברש"י שופטים פרק ב פסוק ז אשר האריכו ימים וגו' – ימים האריכו, שנים לא האריכו, לפי שנתעצלו בהספדו, הוא שנאמר (פסוק ט): הר געש, שרעש עליהם החר להורגו. שהתפרצות הר הגעש הוא נשלח מהשם יתברך שמו כמ"ש בתהלים (קד לב) המביט לארץ ותרעד יגע בהרים ויעשנו. וברש"י פרש "יגע בהרים ויעשנו" – כמו שמפרש בסיני (שמות י"ט) והר סיני עשן כולו. ובמלבי"ם ביאר: "המביט" – אולם גם בעת שיעלה ברצונו להחריב את העולם, והוא מביט לארץ ותרעד – מפני פחד עשנו, וגם כבר יגע בהרים ויעשנו – ע"י רעש הארץ, ע"י אש היסודי להחריב ערים ומדינות, בכ"ז גם אז עין ה' אל יראיו, ואז יביט רק להאביד ולהעניש את הרשעים.

ובבבלי יקר בראשית פרק לה פסוק ז: ומה שנאמר ותקבר מתחת לבית אל. רמו בזה שהספידה כראוי שהרי בית אל היה בהר, ואילו לא הספידה היה ההר גועש עליהם כמו שדרשו אצל הר געש (שבת קה ע"ב). וכן כתוב באריכות על זה היערות דבש.

וכך מצינו מה שהיה בעת מתן תורה, כמו שכתוב בתהלים (ס"ח), כתיב "אלקים בצאתך לפני עמך בצעדתך ביישמון סלה: ארץ רעשה אף שמים נטפו מפני אלקים זה סיני מפני אלקים אלקי ישראל", ועוד שם למה תרצדון הרים גבננים החר חמד אלקים לשבתו אף ה' ישכן לנצח, רכב אלקים רבתיים אלפי שנאן אד – ני כסיני בקדש, ע"ש כל הפרק.

הר אלקים הר בשן הר גבננים הר בשן: עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם ואף סוררים לשבן זה אלקים: והנה בפרק כ"ט, קול ה' בפה וגו' קול ה' שבר ארזים וישבר ה' את ארזי הלבנון, וירקידם כמו עגל וגו', ע"ש כל הפרק.

וזה היה כמבאר שם ברש"י, בעת מתן תורה, חזינו דבעולם נעשו שנויים עצומים, הארץ רעשה, השמים נטפו, ההרים רקדו, ארזי הלבנון נשברו, ורקדו ועוד, ועוד,

כמו כן אפשר לכאר על דרך הפסוק: "בצאת ישראל ממצרים וגו' הים ראה וינס הירדן יסוב לאחור, ההרים רקדו כאלם, גבעות כבני צאן, מה לך הים כי תנוס וגו' מלפני אדון חולי ארץ, וגו', ש"לעם ישראל די לפחד משמע אלוקי יעקב מה שאין בן לאמות העולם הם צריכים לרעידת האדמה והצפת הימים ושאך מרעין בישין, וכל זה בזכות "ההפכי הצור אגם מים חלמיש למעינו מים", בבחינת אין מים אלא תורה, שבזכות לימוד זוה"ק מגיעים ליראת שמים ואין צריכים ליראות נפולות.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ושיטפונות, מה השייכות של העשן הזה עם עם ישראל? מה אכפת לנו מה שיש שם באיזה מדינה רחוקה?

לפני שני חדשים היה כאן בארצנו הקדושה חמסין גדול מאד ורוח חזק, ומחמת כן נשרפו כמה בתים, ובלילה כבר היה קר, מי חושב מה זה קשור אלינו, הלא זה רק טבע הבריאה, פעם קר פעם חם!

כמה ימים אחרי זה בא אלי יהודי עורף דין עם שאלה מאד קשה, ובתוך הדברים ספר לי שאירן עם סוריה החליטו כיוון שביום שני שעבר היה צריך לבוא לארץ העשן מהר הגעש, ולכן אוירונים לא יוכלו לטוס ואין אפשרות להמראות, על כן זה הזמן הכי טוב לזרוק על ארץ ישראל כל הטילים שיש להם, (מי יודע כמה גשרות אלפים טילים שהכינו), והצבא לא יוכל לעשות כלום. מפני העשן החזק שישרה על ארץ ישראל.

ומה שהיה הוא שהיה כמו שבוכות משה רבינו וכו' לנסים גלויים במדבר, כן נזכה לנסים גלויים בזכות הרשב"י הקדוש שידוע מהאר"י הק' שהרשב"י הוא נשמת משה רבינו ע"ה, וזכה אפשר לפרש הפסוק "וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמור זה הדבר אשר צוה ה'", בהקדם מה דאיתא בתקונים (תיקון ס"ט דף ק"ב רע"א) אשר אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא, בכל צדיק וחקם דמתעסק באורייתא, ואיתא בספר תנ"א קדישא (פמ"ב), שבכל דוד דור וירדן ניצוצין מנשמת משרע"ה ומתלבשין בגוף ונפש של חכמי הדור עיני העדה, ללמד דעת את העם כו'. וכמרומו גם בש"ס בכמה מקומות (שבת ק"א ע"ב, ספ"ה ל"ט ע"א, ביצה ל"ח ע"ב, חלוץ צ"א) שאמרו על התנאים והאמוראים "משה שפיר קאמרת". ופירש"י בספ"ה שם, משה – גדול הדור. ובמסרת הש"ס שם צין למ"ש רש"י בשבת דף ק"א, משה שפיר קאמר – כלומר רבינו בדורו כמשה בדורו, עיי"ש. והיינו דלכל ת"ח ומנהיג בכל דור ודור יש בו ניצוץ של משה רע"א מהימנא ע"ה.

וכתבנו על זה שעי"ה הרועה נאמן שבכל דור, בחינת משה שבדור, על דו' פועל משה רבינו ע"ה באנשי הדור שיקימו את מצוות ה' בכלל, ושיקיימו אותם בבחינה ומדרגה שמושה רצה שיקימו אותם.

והנה התורה היא נחיתת ותמידית, והו' וידבר משה אל ראשי המטות, היינו אשר משה רבינו ע"ה דבר אל ראשי המטות שבדורו, וכן חכמי הדור, שהם אתפשטותא דמשה בכל דור ודור מדברים לבני ישראל שבדורם, לאמר לדורות אחריהם, זה הדבר אשר צוה ה', שיקימו את מצוות ה' באופן כזה שמושה רבינו ע"ה מלמדם לקיימם, היינו באופן ובחינת שהוא מראה להם (מראה באצבעו ואומר "זה"), היינו בבחינתו כפי שמושה רבינו והרשב"י עליהם השלום, רצה לקיימם, וזה אפ"ל על כל רב ומגיד שיעור בזה"ק, ומארגני השיעורים, כמו שכתב הגר"א ז"ל בבאר התיקוני זוהר והמשפילים זוהר: בזהר הרקיע, שהו' סובב על כל אלו המקיימים שיעורים בזהר הקדוש זוהירו בפוכבים לעולם ועד, וכתבנו על דברי הגר"א ז"ל ספר שלם בשם "מצדיקי הרבים", עיי"ש.

המְצוֹת, שְׁגוּף הוּא מַעֲשֵׂה יָדֵי
הָאָדָם שְׂאִין חֶסֶר רַב מִמֶּנּוּ אַחַר
שְׂאִינוֹ מַעֲשֵׂה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא. זֶהוּ שְׁכַתוֹב אִם יְהו"ה לֹא
יִבְנֶה בַּיִת שְׂוֹא עֲמְלוֹ בּוֹנֵיו בּוֹ,
וְזֶה גֵרֵם שְׂיַחֲרַב בַּיִת הַמְּקֹדֵשׁ,
שְׂלֹא הָיָה מַעֲשֵׂי יְהו"ה.

דְּרַנְגָּה שְׂמִינִית בְּיִרְאֵת ה' -
לְהִיּוֹת לוֹ בִּשְׁת פָּנִים. מִי שֵׁשׁ לוֹ
בִּשְׁת פָּנִים שְׂלֹא לַעֲשׂוֹת עֲבָרָה
שְׁבָאָה לִידוֹ בְּגִלּוֹל יִרְאֵת הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, כָּאֵלּוּ בּוֹ נִבְרָא
הָעוֹלָם, וּמִשׁוֹם זֶה בְּרָאשִׁי"ת
יִרְ"א בִּשְׁת, הָרִי יִרְאֵה עִם בִּשְׁת
הַכֹּל אַחֵד, וּמִי שְׂאִין לוֹ בִּשְׁת
פָּנִים, פֶּרְשׁוּהוּ בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה,
בְּוֹדֵאֵי שְׂלֹא עֲמְדוּ רְגְלֵי אֲבוֹתָיו
עַל הַר סִינִי.

וְהַפֶּךְ בִּשְׁת וְתִמְצָא שְׁכִ"ת,
וְהֵינּוּ בְּרֵאשִׁית יִרְ"א שְׁכִ"ת,
שְׂלֹא תַחֲלַל אוֹתָהּ בְּפִרְהֶסְיָהּ,
כְּבֶן אָדָם שְׂאִין לוֹ בִּשְׁת פָּנִים.
אוֹי לוֹ לְמִי שְׂמַחֲלַל שְׁכִ"ת
הַמַּלְכָּה, שֶׁהִיא קֹדֵשׁ, לַעֲשׂוֹת
אוֹתָהּ חֵל, שְׁבָאָרוּהוּ בְּעֲלֵי
הַמִּשְׁנָה, כֹּל הַמִּשְׁתַּמֵּשׁ בְּכַתֵּר
חֶלֶף, זֶה הַמִּשְׁתַּמֵּשׁ בְּמִי שְׂשׁוֹנָה
הַלְכוֹת, כֹּל שֶׁכֵּן בִּשְׁכַת הַמַּלְכָּה.
וְעוֹד, בִּשְׁת פָּנִים לְגַן עֵדֶן, עוֹ
פָּנִים לְגִיְהֵנִם. אוֹתָם שְׁעוֹבְרִים
עֲבָרָה בְּיַד רְמָה וְאִין לְהֵם בִּשְׁת
פָּנִים מִהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
שְׂנֹאֲמַר בּוֹ מִשְׁמִים הַבֵּיט יְהו"ה
רְאֵה אֵת כָּל בְּנֵי הָאָדָם, וְנֹאֲמַר
בּוֹ מִלֵּא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְנֹאֲמַר
בּוֹ חוֹפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי כְּטָן רוֹאֵה
כְּלִיּוֹת וְלֵב.

וְעֵנְוָה קְשׁוּרָה בְּיִרְאֵה, זֶהוּ
שְׁכַתוֹב עַקֵּב עֵנְוָה יִרְאֵת יְהו"ה.
מִי שֵׁשׁ בּוֹ יִרְאֵת יְהו"ה, הִיא
מְבִיאָה אוֹתוֹ לְיַדֵי עֵנְוָה, שֶׁהִיא
שְׂכִינָה עֲלִיוֹנָה, שְׂיִרְאֵת יְהו"ה

מְאִרֵי מַתְנִיתִין, אִין עֲנִי אֶלָּא מַתוֹרָה וּמִן
הַמְצוֹת, דְּגוּפָא אִיהוּ עוֹבְדֵי יְדוֹי דְּבַר נֶשׁ,
לִית חוֹסֵר סִגְי מַנִּיה בְּתַר דְּלֵאוּ אִיהוּ עוֹבְדוֹי
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הִדָּא הוּא דְכְתִיב (תהלים
קכז א) אִם יְהו"ה לֹא יִבְנֶה בַּיִת שְׂוֹא עֲמְלוֹ בּוֹנֵיו
בּוֹ, וְדָא גֵרֵם דִּתְחַרֵּב בֵּי מְקֹדְשָׁא, דְּלֵא הָוָה
עוֹבְדֵי יְהו"ה.

דְּרַנְגָּא תְּמִינְאָה בְּיִרְאֵת יי', לְמַהוּי לִיה בִּשְׁת
אֲנַפִּין, מֵאֵן דְּאִית לִיה בִּשְׁת אֲנַפִּין
דְּלֵא לְמַעַבְד עֲבִירָה דְּאִתִּי לִידוֹי בְּגִין דְּחִילוֹ
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כָּאֵלּוּ בִיה אֲתַבְרִי עֲלֵמָא,
וּבְגִין דָּא בְּרֵאשִׁי"ת יִרְ"א בִּשְׁת, הָרִי יִרְאֵה
עִם בִּשְׁת פִּלָּא חַד, וּמֵאֵן דְּלִית בִּיה בִּשְׁת
אֲנַפִּין אוּקְמוּהוּ מְאִרֵי מַתְנִיתִין בְּוֹדֵאֵי שְׂלֹא
עֲמְדוּ רְגְלֵי אֲבוֹתָיו עַל הַר סִינִי.

וְהַפֶּךְ בִּשְׁת וְתִשְׁכַּח שְׁכִ"ת, וְהֵינּוּ
בְּרֵאשִׁית יִרְ"א שְׁכִ"ת, דְּלֵא תַחֲלַל
לִיה בְּפִרְהֶסְיָא, כְּבַר נֶשׁ דְּלֵאוּ בִיה בִּשְׁת
אֲנַפִּין, וּוִי לִיה מֵאֵן דְּמַחֲלַל שְׁכִ"ת מְלַכְתָּא
דְּאִיהִי קֹדֵשׁ לְמַעַבְד לִיה חוֹל, דְּאוּקְמוּהוּ
מְאִרֵי מַתְנִיתִין, כֹּל הַמִּשְׁתַּמֵּשׁ בְּתַנְגָּא חֶלֶף, זֶה
הַמִּשְׁתַּמֵּשׁ בְּמִי שְׂשׁוֹנָה הַלְכוֹת, כֹּל שֶׁכֵּן
בְּשְׁכַת מְלַכְתָּא.

וְעוֹד בּוֹשֵׁת פָּנִים לְגַן עֵדֶן, עוֹ פָּנִים לְגִיְהֵנִם,
אֲנוּן דְּעֲבַרִין עֲבִירָה בְּיַד רְמָה, וְלִית לוֹן
בִּשְׁת פָּנִים מְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא, דְּאֲתַמַּר
בִּיה (תהלים לג כג) מִשְׁמִים הַבֵּיט יְהו"ה רְאֵה אֵת
כָּל בְּנֵי הָאָדָם, וְאֲתַמַּר בִּיה (ישעיהו ו ג) מִלֵּא כָל
הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְאֲתַמַּר בִּיה (משלי כ כז) חֲפֵשׁ כָּל
חֲדָרֵי כְּטָן, (ירמיה כ יב) רוֹאֵה כְּלִיּוֹת וְלֵב.

וְעֵנְוָה קְטִירָא בְּדַחֲלֵו, הִדָּא הוּא
דְכְתִיב (משלי כב ד) עַקֵּב עֵנְוָה יִרְאֵת יי',

מֵאֵן דְּאִית בִּיה יִרְאֵת יי' אִתִּי לִיה לְיַדֵי עֵנְוָה דְּאִיהִי שְׂכִינְתָא עֲלָאָה,

דִּירָאת יי' עֲקֵב לְגַבְיָהּ, וְדָא דִּרְגָא דְמֹשֶׁה,
דְּאִתְמַר בֵּיהּ (במדבר יב ג) וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עֵנּוּ מְאֹד,
וּבְגִין דְּאִיהִי יִרְאֶה עֲקֵב לְגַבְיָהּ, אִוְקְמוּהָ מְאִירִי
מִתְנִיתִין, יִרְאֶה מְלָה זִוְטְרִיתִי הִיא לְגַבֵּי מֹשֶׁה.
דִּרְגָא תִּשְׁעֵאָה בִּירָאת יי', כֹּל מֵאֵן דְּאִית
בֵּיהּ יִרְאֵת יְהו"ה יִתְהַלֵּל, וְכִי אִית
לְכַר נֶשׁ לְשִׁבְחָא גְרַמְיָהּ, אֲלֵא אִיהוּ מְשׁוּבַח
קְדָם יְהו"ה, הִדָּא הוּא דְכֹתִיב (משלי לא ה) שֶׁקֶר
הַחֵן וְהַבֵּל הִיפִי וְגוֹמֵר, דָּא דָּרָא דְחִזְקֵיהּ,
דְּבִירָאת יי' קָא אֲתִי בַר נֶשׁ לְקִיָּמָא
תַּרְנִי"ג מְצוּת, פְּחֻשְׁבֵּן פִּירָא"ת.

דִּרְגָא עֲשִׂירָאָה בִּירָאת יי', אִית יִרְאֶה וְאִית
יִרְאֶה, לָאו כֹּל אֲפִיָא שׁוֹיִן, אִית יִרְאֶה
דְּדַחִיל בַּר נֶשׁ לְקוּדְשָׁא בְּרִין הוּא בְּגִין דְּלֵא
יִלְקָה לֵיהּ בְּרַצוּעָה, דְּאִתְמַר (דף ו
ט"א) בַּהּ (בראשית א ב) וְהָאֲרִץ הִיְתָה תְהוֹ וּבְהוֹ,
מִסְטָרָא דְאִילְנָא דְטוֹב וְרַע, דְּאִיהִי אֲרַעָא
רַקְנֵיָא, שְׁפַחָא בִישָׂא, פְּגוּוּנָא דְחַד מְאֲרַבַּע
אֲבוּת נְזִיקִין דְּאִיהוּ הַבּוֹר, וּכְגוּוּנָא דְבוֹר
דִּיּוֹסָף, דְּאוּקְמוּהוּ עֲלֵיהּ הַבְּרָה, וְהַבּוֹר רִיק
וְכו'. (בראשית לו כד), הַבְּרָה נִקְבָּא בִישָׂא, בּוֹר
דְּכוּרָא, וְבוֹר בְּגִין דְּאִיהוּ מִתְמָן, אוּקְמוּהוּ
עֲלֵיהּ אִין בּוֹר יִרָא חֻטָּא, בְּתַר דְּלִית בֵּיהּ יִרָאת
יי'.

מֵאֵן דְּאִיהוּ דְּחִיל מְגוּ אוּרִייתָא דְּאִיהִי
תְּפִאָרַת, דְּמִנְיָה נְפֻקַת, פְּגוּן דָּא אִיהִי
שְׁקוּלָה לְגַבְיָהּ, וּבְגִין דָּא אִין כֹּל יִרְאֶה שְׁוֵה,
דְּהָא יִרָאת יי' הִיא מְלָכוּת דִּילֵיהּ, כֹּלִילָא
מִכָּל פְּקוּדֵי אוּרִייתָא, בְּגִין דְּאִיהִי יִרְאֶה
דְּנְפֻקַת מְגוּ תוֹרָה דְּאִיהוּ עֲמוּדָא דְּאִמְצָעִיתָא,
דְּאִיהוּ יְהו"ה, דְּבְגִינְהּ אוּקְמוּהוּ מְאִירִי
מִתְנִיתִין, גְּדוּלָה תוֹרָה שְׁמִבְיָאָה לְאָדָם לִיְדֵי
מַעֲשָׂה, דָּאִי בַר נֶשׁ לָא יִדַע אוּרִייתָא, וְאִגְרָא

עֲקֵב לְגַבְיָהּ, וְזוּ דִּרְגָת מֹשֶׁה,
שְׁנַאֲמַר בּוּ וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עֵנּוּ
מְאֹד, וּמִשּׁוּם שְׁהִירָאָה הִיא עֲקֵב
אֲלֵיהּ, פְּרֻשָׁה בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה,
יִרְאֶה דְּכֵר קֶטֶן הִיא לְגַבֵּי מֹשֶׁה.
דִּרְגָה תִּשְׁעִית בִּירָאת ה' - כֹּל
מִי שֵׁישׁ בּוּ יִרָאת יְהו"ה, יִתְהַלֵּל.
וְכִי יֵשׁ לְאָדָם לְשַׁבַּח אֶת עֲצֻמוֹ?
אֲלֵא הוּא מְשַׁבַּח לְפָנֵי יְהו"ה.
וְזֵהוּ שְׁכִתוּב שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הִיפִי וְגוֹמֵר. זֶה דוֹרוֹ שֶׁל
חִזְקִיָּהוּ, שְׁבִירָאת ה' בָּא בֵּן אָדָם
לְקִים תַּרְנִי"ג מְצוּת כְּחֻשְׁבוֹן
בִּירָא"ת.

דִּרְגָה עֲשִׂירִית בִּירָאת ה' - יֵשׁ
יִרְאֶה וְיֵשׁ יִרְאֶה, לָא כֹּל הַפְּנִים
שׁוּים. יֵשׁ יִרְאֶה שְׁפוּחַד אָדָם
מִהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא כְּדִי שְׁלֵא
יִלְקָה בְּרַצוּעָה, שְׁנַאֲמַר בַּהּ
וְהָאֲרִץ הִיְתָה תְהוֹ וּבְהוֹ מִצַּד שֶׁל
הַעֵץ שֶׁל טוֹב וְרַע, שְׁהִיא אֲרִץ
רִיקָה, שְׁפַחָה רַעָה, כְּמוֹ שְׁאֲחַד
מְאֲרַבְעָה אֲבוּת נְזִיקִין שְׁהוּא
הַבוֹר, וּכְמוֹ שְׁהַבוֹר שֶׁל יוֹסֵף
שְׁבָאָרוּ עֲלָיו הַבְּרָה, וְהַבוֹר רִיק
וְכו'. הַבְּרָה - נִקְבָה רַעָה, בּוֹר -
זָכַר, וְבוֹר, מִשּׁוּם שְׁהוּא מִשָּׁם,
פְּרֻשָׁהוּ עֲלָיו אִין בּוֹר יִרָא חֻטָּא,
מֵאֲחַר שְׁאִין בּוּ יִרָאת ה'.

כִּי שְׁהוּא פּוֹחַד מִתּוֹף תוֹרָה
שְׁהִיא תְּפִאָרַת, שְׁמַמְנוּ יִצְאָה,
כְּגוּן זֶה הִיא שְׁקוּלָה אֲלֵיו,
וּמִשּׁוּם זֶה אִין כֹּל יִרְאֶה שְׁוֵה,
שְׁהִי יִרָאת ה', הִיא מְלָכוּתוֹ,
כֹּלְלָה מִכָּל מְצוּת הַתּוֹרָה,
מִשּׁוּם שְׁהִיא יִרְאֶה שְׁוִיצָאת
מִתּוֹף תוֹרָה, שְׁהוּא עֲמוּד
הָאִמְצָעִי שְׁהוּא יְהו"ה, שְׁבִנְלֵלָה
פְּרֻשָׁה בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, גְּדוּלָה
תוֹרָה שְׁמִבְיָאָה אָדָם לִיְדֵי
מַעֲשָׂה, שְׁאָם אָדָם לָא יוֹדַע אֶת
הַתּוֹרָה וּשְׁכַר מְצוּתֵיהּ, וְנַעֲשִׂים

דְּפְקוּדֵיָא דִּילָהּ, וְעוֹנְשֵׁין

שלה למי שעובר על המצוות, ומי ברא את התורה, ומיהו שנתנה לישראל - איך יפחד ממנו וישמר מצוותיו? ולכן אמר דוד לשלמה, דע את אלהי אביך ועבדהו.

שאם אדם לא מכיר את אותו שנתן לו תורה וצוה אותו לשמרה, איך יפחד ממנו ויעשה מצוותיו? ולכן פרושהו רבנו, ולא עם הארץ חסיד, ואין בור ירא חטא.

משום שתורה, שהיא תרי"א, משתי דרגות נתנה, מחדס וגבורה, שמשם שתי מצוות - אהבת חסד ויראת גבורה, שהיא יראה, שבהם השתלמו תרי"ג מצוות. ומשום שכל התורה ומצוותיה משני צדדים נתנו, פרושהו רבנו ולא עם הארץ חסיד ואין בור ירא חטא.

ואם תאמר, הרי חסד וגבורה, שמשם מלכות, היא אהבה ויראה, איך פרושהו חכמים גדולה תורה שמביאה לאדם לידי מעשה, שמכאן משמע, שכל הקודם יראתו לחכמתו, חכמתו מתקיימת? אלא הכל אמת. תפארת נקרא אדם, כמו שהוא היה אדם ה"א שלמטה, שבארו עליו שהיה ראשון למחשבה ואחרון למעשה, ולכן פרושהו חכמים, ישראל עלה במחשבה לבראת, שנאמר עליהם אדם אתם. אף כן תפארת, שהוא יהו"ה, הוא ראשון למחשבה, שהיא חכמה עליונה, ואחרון למעשה, שהיא "מן אדני", חכמה תחתונה, יראת יהו"ה מלכות שלו.

ולכן נאמר בה אשה פי תוריע. אשה, יש לה להקדים בכל

דילה למאן דעבר על פקודיא, ומאן הוא דברא אורייתא, ומאן הוא דיהיב לה לישראל, איך דחיל ליה ונטיר פקודוי, ובגין דא אמר דוד לשלמה בנו (ד"ה א כח ט) דע את אלהי"י אביך ועבדהו.

דאי בר נש לא אשתמודע ההוא דיהיב ליה אורייתא, ומני ליה לנטרא לה, איך דחיל מניה ועביד פקודוי, ובגין דא אוקמוהו רבנו, ולא עם הארץ חסיד, ואין בור ירא חטא.

בגין דאורייתא דאיהי תרי"א מתרין דרגין אתיהיבת, מחסד וגבורה, דמתמן תרין פקודין אהבת חסד ודחילו דגבורה דאיהי יראה, דבהון אשתלימו תרי"ג פקודיא, ובגין דכל אורייתא ופקודהא מתרין סטרין אתיהיבת, אוקמוהו רבנו ולא עם הארץ חסיד, ואין בור ירא חטא.

ואי תימא הא חסד גבורה דמתמן מלכות איהי אהבה ויראה, איך אוקמוהו רבנו גדולה תורה שמביאה לאדם לידי מעשה, דמהכא משמע דכל הקודם יראתו לחכמתו חכמתו מתקיימת, אלא כלא קשוט, תפארת אתקרי אדם, כגוונא דיליה הוה אדם ה"א דלתתא, דאוקמוהו עליה דהוה ראשון למחשבה ואחרון למעשה, ובגין דא אוקמוהו רבנו, ישראל עלה במחשבה לבראות, דאתמר עליהו אדם אתם, אוף הכי תפארת דאיהו יהו"ה, איהו ראשון למחשבה דאיהי חכמה עלאה, ואחרון למעשה דאיהו "מן אדני", חכמה תתאה, יראת יי, מלכות דיליה.

ובגין דא אתמר בה (ויקרא יבד) אשה פי תוריע,

אתתא אית לה לאקדמא בכל פקודיא, דאתמר בה אשה יראת יי

המצוות, שנגמר בה אשה יראת ה' היא תהלה, ולכן מצא אשה בתחלה - מצא טוב, שנגמר בו טוב יהו"ה לכל.

ואם הקדים אותה בתפלה, כמו שבארנו אדנ"י שפתי תפתח, מיד ויפק רצון מה', ולכן הפונה, שהיא מחשבה, צריך להקדים למצוה, ולכן שמו חכמים פונת מחשבת התפלה בברכה הראשונה, שפק פרושהו, אם לא כן בברכה ראשונה - חזרו לראש. ולכן צריך להקדים יראה מצד השכינה, בין בתורה בין במצוות, אבל מצד של הקדוש ברוך הוא צריך להקדים תורה ליראה בכל המצוות, שיראה של תורה יש, שנקראת הנקבה תורה שבכל-פה, שבשכינה נאמר שם אז ירננו עצי היער.

ענה מלאך מן השמים ואמר: הן הן מעשה מרובה. מן הא"ז הנה תלויים בו ע"ב שמות, שהינו חסד, שבו צריך להתקין פסא לרבנו בכנפי מצוה, וישב עליו באמת. עשור אמת מ"ה, יו"ד ה"א ו"א ה"א מוריד הטל להאיר אל הה"א.

שהוא כולל שלש ברכות ראשונות של התפלה ושלש אחרונות, וזה עשר ספירות בלי מה, שהם פגד שני שמות יהו"ה אדנ"י, ושמונה אותיות, שהם עשרה עשרה הפך בשקל הקדש, וזה כ' מן פתח, עשרה מהשכינה הפחתונה אדנ"י, מלמטה למעלה מן אג"י עד אי"ן, עשרה מלמעלה למטה מעמוד האמצעי שהוא יהו"ה. ומשום זה כ' כולל אותם.

ובקץ הגאלה מידלג על ה'הרים - זה מ"ה, ואין הרים אלא

היא תהלה (משלי לא ל), ובגין דא מצא אשה בקדמיתא, מצא טוב (שם יח כב), דאתמר ביה (תהלים קמה ט) טוב יהו"ה לכל.

ואי אקדים לה בצלותא, כמה דאוקמוהו (תהלים נא יז) אדנ"י שפתי תפתח, מיד (משלי ח לה) ויפק רצון מיהו"ה, ובגין דא פונה דאיהי מחשבה, צריך לאקדמא למצוה, ובגין דא שויאו רבנן פון מחשבתא דצלותא בברכה קדמאה, דהכי אוקמוהו אם לא פון בברכה ראשונה חזרו לראש, ובגין דא צריך לאקדמא יראה מסטרא דשכינתא, בין באורייתא, בין בפקודייתא, אבל מסטרא דקודשא בריך הוא, צריך לאקדמא אורייתא ליראה בכל פקודייתא, דיראה דאורייתא אית, דאתקרי נוקבא תורה שבכל פה, דבגינה אתמר תמן אז ירננו עצי היער (דהייא טז לג).

ענה מלאך מן השמים ואמר הן הן מעשה מרובה, מהאי א"ז תליין ע"ב שמהן דהיינו חסד, דביה צריך לאתקנא פרסיא למאריה, בכנפי מצוה, וישב עליו באמת, עשור אמת מ"ה יו"ד ה"א ו"א ה"א מוריד הטל לאנתרא לגבי הה"א.

דאיהו כליל תלת ברכאן קדמאין דצלותא, ותלת בתראין, ודא עשר ספירות בלי מה, דאינון לקבלייהו תרין שמהן יהו"ה אדנ"י, ותמנא אתוון, דאינון עשרה עשרה הפך בשקל הקדש (במדבר ז פז), ודא כ' מן פתח, עשרה מן (דף ו ע"ב) שכינתא תתאה אדנ"י, מתתא לעילא מן אג"י עד אי"ן, עשרה מעילא לתתא מעמודא דאמצעיתא דאיהו יהו"ה, ובגין דא כ' כליל לון.

ובקץ דפורקנא מידלג על ה'הרים (שיר ב ח), דא מ"ה, ולית הרים אלא

הַאֲבוֹת, שֶׁהֵם מְרַכְּבֵתוּ, אַף כִּף
מְקַפֵּץ עַל הַגְּבֻעוֹת - הֵן
הָאֲמָהוֹת, אַהֲי"ה אַדנ"י. בְּאוֹתוֹ
זְמַן אָ"ז יִשִּׁיר מִשֶּׁה וְכו', וְהַכֵּל
נִקְשֵׁר וְנִכְלָל בַּח"י הַעוֹלָמִים.
זֶהוּ שְׁפָתוֹ בְּרִכּוֹת לְרֹאשׁ צְדִיק.
וְיֵשׁ כְּבוֹד נִבְרָא, כְּמוֹ שֶׁכְּבוֹד
נִאֲצָל. מִצַּד שֶׁל כְּבוֹד נִבְרָא
אוֹמְרִים יִשְׂרָאֵל אֵל אֲדוֹן עַל
הַכֵּל, אִם פְּעֻבָּדִים. וּמִצַּד שֶׁל
כְּבוֹד נִאֲצָל נִאֲמַר בָּהֶם אִם
כְּבָנִים, הוּא עֵלֶת עַל הַכֵּל, אִין
אֵלוֹהַ עֲלִיו, וְלֹא תַחְתִּיו, וְלֹא
לְאַרְבַּעַת צְדָדִים, הוּא מְמַלֵּא כֹל
הָעוֹלָמוֹת.

וְהוּא סוֹבֵב אֶת כֹּל הַצְּדָדִים,
שֶׁלֹּא מִתְפַּשְׁטִים יוֹתֵר מִהַגְּבוּל
שֶׁשֶׁם לְכֹל אַחַד, וְהַמְדָּה שֶׁשֶׁם
לְכֹל אַחַד, וְכֹלֶם בְּרִשְׁוֹתוֹ,
בְּרִשְׁוֹת הַיְחִיד.

אֲדנ"י מְרַכְּבָה לַיהו"ה, וְבָהּ
הִתְעַטֵּף, וְאֵף כִּף יְהו"ה מִתְעַטֵּף
בְּאַהֲי"ה לְבִרְא עוֹלָם, אֲבָל שֵׁם
יְהו"ה הוּא מְרַכְּבָה לְרִבּוּנוֹ לְכַתֵּר
עֲלִיוֹן, וְלִכְנֵן אִין קְדוּשׁ פִּיהו"ה,
עֵלֶת עַל הַכֵּל, טְמִיר וְגִנּוּז בְּכַתֵּר,
וּמִמֶּנּוּ מִתְפַּשֵּׁט אוֹרוֹ עַל יְהו"ה,
שֶׁהִיא י' חֲכָמָה, ה' בִּינָה, ו' סְפִירָה,
כּוֹלֵל שֵׁשׁ סְפִירוֹת, ה' מְלָכוּת.
וְזוֹהִי הַתְּפַשְׁטוֹתוֹ מְלַמְעֵלָה
לְמַטָּה. וְאֵף כִּף מִתְפַּשֵּׁט אוֹרוֹ
עַל י' מִן אֲדנ"י מְלַמְטָה לְמַעֲלָה
עַד אִין סוּף שְׁנַרְמֵז בְּאֲדנ"י
אִין, וּמִשּׁוֹם זֶה י' מִן
יֵאֵהָדוּנָה, עֲשָׂרָה עֲשָׂרָה הַכִּף,
זֶה כ' מִן כַּתֵּר, וּבַעַל הַכֵּל, אִין
בּו צִיּוֹר שֶׁל אוֹת וְנִקְדָּה. זֶהוּ
שְׁכַתוֹב וְאֵל מִי תְדַמְיוּנִי וְאֲשׁוּרָה,
וְאֵל מִי תְדַמְיוּן אֵ"ל וְמָה דְמוּת
תַּעֲרֹכוּ לוֹ.

הוּא צִיּוֹר בְּשֵׁתֵי אוֹתוֹת שְׁנֵי
עוֹלָמוֹת. בְּאוֹת י' צִיּוֹר הָעוֹלָם

אֲבָהֶן, דְּאִינוּן מְרַכְּבֵתִיה, אוֹף הָכִי מְקַפֵּץ עַל
הַגְּבֻעוֹת אֲנוּן אֲמָהֶן, אַהֲי"ה אַדנ"י, בְּהֵהוּא
זְמַנָּא אָ"ז יִשִּׁיר מִשֶּׁה וְכו' (שְׁמוֹת טו א'), וְכֹלֵא
אַתְקַשֵּׁר וְאַתְפְּלִיל בַּח"י עֲלִמִין, הִדָּא הוּא
דְּכַתִּיב (מְשַׁלִּי יו') בְּרִכּוֹת לְרֹאשׁ צְדִיק.

וְאוֹת כְּבוֹד נִבְרָא כְּגוֹוָנָא דְּכְבוֹד נִאֲצָל,
מְסַטְרָא דְּכְבוֹד נִבְרָא אֲמָרִין יִשְׂרָאֵל
לְגַבֵּי אֲדוֹן עַל כֹּלֵא אִם פְּעֻבָּדִים, וּמִסַּטְרָא
דְּכְבוֹד נִאֲצָל אֲתַמַּר בַּהוּן אִם כְּבָנִים, אִיהוּ
עֵלֶת עַל כֹּלֵא לִית אֵל"ה עֲלִיה, וְלֹא תַחְתִּוִּיה,
וְלֹא לְאַרְבַּע סְטָרִין דְּעֵלְמָא, אִיהוּ מְמַלֵּא כֹל
עֲלִמִין.

וְאִיהוּ אֲסַחַר לְכֹל סְטָרִין, דְּלֹא מִתְפַּשְׁטִין
יַתִּיר מִגְּבוּל דִּשְׁוִי לְכֹל חַד, וּמְדָה
דִּשְׁוִי לְכֹל חַד, וְכֹלְהוּ בְּרִשְׁוֹ דִּילִיה בְּרִשְׁוֹת
הַיְחִיד.

אֲדנ"י מְרַכְּבָה לַיהו"ה, וְבָהּ אֲתַעַטֵּף, וְאוֹף
הָכִי יְהו"ה אֲתַעַטֵּף בְּאַהֲי"ה לְמַבְרִי
עֲלֵמָא, אֲבָל שֵׁם יְהו"ה אִיהוּ מְרַכְּבָה
לְמַאֲרִיה לְכַתֵּר עֲלָאָה, וּבְגִין דָּא (ש"א ב ב) אִין
קְדוּשׁ פִּיהו"ה, עֵלֶת עַל כֹּלֵא טְמִיר וְגִנּוּז
בְּכַתֵּר, וּמִנִּיָּה אֲתַפְּשֵׁט נְהוּרִיה עַל יְהו"ה,
דְּאִיהוּ י' חֲכָמָה, ה' בִּינָה, ו' כֹּלֵל שִׁית
סְפִירָן, ה' מְלָכוּת, וְהֵאֵי אִיהוּ אֲתַפְּשֵׁטוֹתִיה
מְעִילָא לְתַתָּא, וְאוֹף הָכִי אֲתַפְּשֵׁט נְהוּרִיה עַל
י' מִן אֲדנ"י מִתַּתָּא לְעִילָא, עַד אִין סוּף,
דְּאַתְרֵמִיז בְּאֲדנ"י אִין, וּבְגִין דָּא י' מִן
יֵאֵהָדוּנָה י' עֲשָׂרָה עֲשָׂרָה הַכִּף, דָּא כ' מִן
כַּתֵּר, וּמַאֲרִי דְכֹלֵא לִית בִּיה צִיּוֹר דְּאוֹת
וְנִקְוֵדָה, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב (ישעיה מ יח-כח) וְאֵל מִי
תְדַמְיוּנִי וְאֲשׁוּרָה, וְאֵל מִי תְדַמְיוּן אֵ"ל, וְמָה
דְּמוּת תַּעֲרֹכוּ לוֹ.

אִיהוּ צִיּוֹר בְּתִרִין אֲתוּוֹן תְּרִין עֲלִמִין, בְּאֵת י' צִיּוֹר עֲלֵמָא דְאֵתִי, וּבְאֵת

ה' עֲלָמָא דִּין, הִדָּא הוּא דְכְתִיב (שם כו ד) כִּי בְנִיָּה יְהוּ"ה צוּר עוֹלָמִים.

וּמְקוּרִין דְכָל שְׁמֵהּ אֵינוֹן יו"ד ה"י וי"ו ה"י, יְהוּ"ה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, יְהוּ"ה, כָּל יו"ד אִיהִי אַחְזֵי יְהוּ"ה, כָּל א' אַחְזֵי אִהִי"ה לְעֵילָא, אַדְנִי לְתַתָּא, הִכָּא שֵׁם יְהוּ"ה אִיהוּ בְּכַנּוּיָהּ חַד, בְּגִין דְּמַנְיָה אֲשַׁתְּפַח כְּנּוּיָהּ, אֲבָל מִסְטָרָא דְעֵשֶׁר סְפִירָן דְּבְרִיאָה, לֹאוּ שֵׁם יְהוּ"ה וְכַנּוּיָהּ חַד, הִדָּא הוּא דְכְתִיב (שם מג ט) כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי בְּרֵאתוֹ וכו', הֲרֵי סְפִירוֹת אֲתִקְרִיאוּ בְּשֵׁם יְהוּ"ה, וּבְשֵׁם אַדְנִי, וְאֵינוֹן דְּאַדְנִי אֲתַבְרִיאוּ.

וּבְגִין דָּא אֵית שְׁמֵהּ דְּמִיָּין לְחוֹתְמָא דְּמִלְכָּא, דְּבַהוֹן אֲשַׁתְּמוּדַע דִּיּוֹקְנָא דְּמִלְכָּא וּמִטְרוּנִיתָא צִיּוּרָא מְמַשׁ, וְאֵית שְׁמֵהּ דְּאֵינוֹן כְּגוֹנוֹנָא דְּרִשִׁימוֹ דְּצִיּוּרָא דְּחוֹתְמָא בְּשַׁעֲוָה, וְהִכִּי דְּחִילִין מַהֲהוּא רִשִׁימוֹ כְּאֵילוּ הוּא מִלְכָּא מְמַשׁ, אֲבָל אֲדוֹן עַל כֵּלָּא לִית לֵיהּ מִכָּל אַלִּין צִיּוּרִין כֵּלָּל, הִדָּא הוּא דְכְתִיב (שם מ יח) וְאֵל מִי תְדַמְיוּן אֵ"ל וכו'.

וּמִסְטָרָא דְּצִיּוּרִין דְּשַׁעֲוָה, חֲמָא יְחֻזְקָאֵל כָּל אַלִּין מְרֵאוֹת דְּחֲמָא, וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר בַּהוֹן (יְחֻזְקָאֵל א כו) וּדְמוּת כְּמֵרֵאָה אָדָם, וְלֹא מְרֵאָה אָדָם מְמַשׁ, כְּמֵרֵאָה חֲשַׁמ"ל וְלֹא חֲשַׁמ"ל, כְּמֵרֵאָה אֵשׁ בֵּית לָהּ סְבִיב, הוּא מְרֵאָה דְּמוּת כְּבוֹד יְי', וְלֹא כְּבוֹד יְי' מְמַשׁ, אֲלֵא מְרֵאָה צִיּוּר דִּילֵיהּ.

פְּתַח וְאָמַר, יְחֻזְקָאֵל נְבִיאָה, קוּם מִשְׁיַנְתָּךְ לְגַלְגָּאָה הִכָּא מְרֵאוֹת דְּאֲתַגְלִיין לָךְ, דְּכַלְהוּ לְגַבְרָא בְּאַרְחַ סְתִים וּבְאֲתַגְלִיא, בְּאֲתַגְלִיא צִיּוּרִין, אֲבָל בְּסִתִּימוֹ דְּעֵינִין דִּיּוֹקְנָא דְּמִלְכָּא וּמִטְרוּנִיתָא, כָּל שְׂפָן וְכָל

הִכָּא, וּבֵאוֹת ה' - הַעוֹלָם הַזֶּה. זֶהוּ שְׁכֵתוֹב כִּי בֵּיהּ ה' צוּר עוֹלָמִים.

וְהַמְקוּרוֹת שֶׁל כָּל הַשְּׁמוֹת הֵם יו"ד ה"י וי"ו ה"י - יְהוּ"ה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א - יְהוּ"ה. כָּל יו"ד מְרֵאָה יְהוּ"ה, כָּל א' מְרֵאָה אִהִי"ה לְמַעְלָה, אַדְנִי לְמַטָּה. כִּף שֵׁם יְהוּ"ה הוּא כְּכַנּוּיֹו אַחַד, מְשׁוּם שֶׁמִּמֶּנּוּ נִמְצָא כְּנּוּיֹו, אֲבָל מִצַּד שֶׁל עֵשֶׁר הַסְפִירוֹת שֶׁל בְּרִיאָה אֵין שֵׁם יְהוּ"ה וְכַנּוּיֹו אַחַד. זֶהוּ שְׁכֵתוֹב כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי בְּרֵאתוֹ וכו'. הֲרֵי סְפִירוֹת שְׁנִקְרְאוּ בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם אַדְנִי, וְאוֹתָם שֶׁל אַדְנִי נְבִרְאוּ.

וְכֵן יֵשׁ שְׁמוֹת דּוּמִים לְחוֹתָם הַמְלָךְ, שְׂבִיבָהּ נּוֹדַעַת דְּמוּת הַמְלָךְ וְהַגְבִּירָה צִיּוּר מְמַשׁ, וְיֵשׁ שְׁמוֹת שֶׁהֵם כְּמוֹ שְׂרֵשֶׁם שֶׁל צִיּוּר שֶׁל חוֹתָם בְּשַׁעֲוָה, וְכִף פּוֹחֲדִים מְאוֹתוֹ רִשִׁים כְּאֵלוּ הֵיחָ הַמְלָךְ מְמַשׁ, אֲבָל אֲדוֹן עַל הַכָּל, אֵין לוֹ מִכָּל הַצִּיּוּרִים הַלְלוֹ כֵּלָּל. זֶהוּ שְׁכֵתוֹב וְאֵל מִי תְדַמְיוּן אֵ"ל וכו'.

וּמִצַּד שֶׁל צִיּוּרֵי הַשַּׁעֲוָה רָאָה יְחֻזְקָאֵל כָּל הַמְרֵאוֹת הַלְלוֹ שְׂרֵאָה, וְלָכֵן נֶאֱמַר בֵּיהּ וּדְמוּת כְּמֵרֵאָה אָדָם, וְלֹא מְרֵאָה אָדָם מְמַשׁ, כְּמֵרֵאָה חֲשַׁמ"ל וְלֹא חֲשַׁמ"ל, כְּמֵרֵאָה אֵשׁ בֵּית לָהּ סְבִיב, הוּא מְרֵאָה דְּמוּת כְּבוֹד יְהוּ"ה, וְלֹא כְּבוֹד יְהוּ"ה מְמַשׁ, אֲלֵא מְרֵאָה צִיּוּר שְׁלוֹ.

פְּתַח וְאָמַר: יְחֻזְקָאֵל הַנְּבִיאָה, קוּם מִשְׁנַתְךָ לְגַלּוֹת כְּאֵן הַמְרֵאוֹת שֶׁהַתְּגַלּוֹ לָךְ, שְׂכַלְסֵם אֲלֵיךְ בְּדֶרֶךְ נִסְתָּר וּבִהַתְּגַלּוֹת, בִּהַתְּגַלּוֹת צִיּוּרִים, אֲבָל בְּסִתִּימוֹת הַעֵינִים דְּמוּת שֶׁל הַמְלָךְ וְהַגְבִּירָה, כָּל שְׂפָן וְכָל שְׂפָן אוֹתוֹ שְׂאִין לוֹ דְּמוּת,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימוש ומפיה זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בס"ד

הַבִּיאוּ בְּרָכָה אֶל בֵּיתְכֶם

- לְמַדוּ וְהַפִּיצוּ אֶת הַזֵּהָר הַקָּדוֹשׁ -

וּתְזַכּוּ לְהַבְטָחוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁל הַרֶשֶׁב"י הַקָּדוֹשׁ (זֵהָר הַגְּרוּמָה קב"ח):

תָּנּוּ ע"ז לְאַלְמִים

סֵט זֵהָר בְּמַחִיר מְסֻבָּסָד 77 ₪ בְּלִבָּד

הַזְדַּרְזוּ הַמְּלֵאֵי אוֹזֵל!

נִיתֵן לְרוֹכֵשׁ בַּחֲנוּת "מַלְכוּת דּוּד" רַח"ו הַשּׁוֹמֵר 74 בְּנֵי בֵרֶק
אוּב' מַפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי" רַח"ו נַחַל לְכִישׁ 24/8 רַמַּת בֵּית שֶׁמֶשׁ
טל: 054-843-6784 / פֶּקֶס: 02-995-1300

אִמְרוּ מִשֶׁה רַבִּינוּ לְרֶשֶׁב"י: "בְּהֵאֵי חִיבוּרָא דִּילָן דַּאִהּוּ סַפְרֵי הַזֵּהָר... וּבְגִין דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל
לְמַטְעָם מְאִילְנָא דַחִי, דַּאִהּוּ סַפְרֵי הַזֵּהָר, יִפְקֹון בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" וּיִתְקִיִּים בְּהוֹן ד'
בְּדַד יִנְחֹנוּ וְאִין עֵמוּ אַל נִכְר (דְּבָרִים לְב, יב) פְּרוּשׁ: מִשּׁוּם שְׁעִתִּידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעוּם
מְאִילֵן חַיִּים שְׁהוּא סַפְרֵי הַזֵּהָר, עַל יְדוּ יִצְאוּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵים, וּיִתְקִיִּים בְּנוּ הַפְּסוּק
שֶׁהֵשֶׁם יוֹצִיאֵנוּ מִן גְּלוּתָא בְּלֵי קְטוּרוֹ. (רַעִיא מְהִימָנָא פְּרַשְׁתָּא נִשָּׂא דָף קַכָּד):